

Корабътъ разпъна черни платна въ знакъ на тежка скръбъ и се понесе бавно по морските вълни, отнасяйки скжпитъ жертви. Егей не се върна дома веднага. Той остана дълго време на брѣга и гледаше все въ оная посока, наждето корабътъ отплува. Най-после, когато малката черна точка изчезна съвсемъ отъ хоризонта, стариятъ царъ въздъхна тежко, наведе глава надъ гърди и съ бавни крачки се запжти къмъ двореца си.

Бавно и мжно се нижеха единъ следъ другъ тежките му дни. Той ходѣше отъ стая въ стая, прегърбенъ отъ старостъ и убитъ отъ мжка. Слаба надежда го крепѣше.

Когато корабътъ тръгна, Егей поржча на моряка, който го управляваше, да разпънатъ на връщане бѣли платна, ако Тезей е въ него. „Тѣй азъ ще разбера най-добре“, — каза му Егей — че синъ ми се завръща благополучно, здравъ и читавъ, или пъкъ че съ него се е случило нѣщо лошо.

Лабиринтътъ.

Минотавърътъ живѣеше въ дълбока и страшна пещера, която наричаха лабиринтъ. Прочутъ майсторъ на времето си бѣше построилъ това чудно жилище. То се състоеше отъ много и заплетени коридори, съ безброй стаи, изградени една до друга тѣй майсторски, че който влѣзе веднажъ въ него, не можеше вече да излѣзе оттамъ и ставаше жертва на неговия свирепъ обитателъ.

Ариана.

Когато се разнесе вестъта, че атинскиятъ корабъ съ жертвитѣ иде, жителитѣ на островъ Критъ